

Arrest

nr. 114 681 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Sultankhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uw vader was vroeger zakenman. Hij exporteerde granaatappels naar India en importeerde kledij uit India. Hij woonde in Kaboel maar werd door 2 commandanten van Hezb Islami (HI), J. (...) en G. Z. (...), gedwongen om terug naar Tagab te keren. Zij eisten tevens geld van hem. In de periode dat hij nog steeds zaken deed kon hij deze dwangsommen betalen maar nadat hij met zijn beroep gestopt was had hij moeite om hieraan tegemoet te komen. Uw broer werd als gevolg hiervan door J. (...) en G. Z. (...), die tijdens het regime van de taliban voor hen werkten, vermoord. Na de moord op uw broer zijn zij met hun familie uit uw regio weggevlucht. Ongeveer 7 jaar geleden is G. Z. (...) naar uw dorp teruggekomen en heeft uw oudste broer vermoord. Zijn eigen broers waren vermoord en hij verdacht uw familie ervan daarachter te

zitten. Ongeveer 5 jaar geleden kwam hij met zijn familie terug in Tagab wonen. Hij verkreeg werk voor de Franse troepen in Tagab. Sindsdien werd hij gezocht door de taliban en moest hij ondergedoken leven. Toch slaagde hij erin om de landbouwers die op jullie familiegronden werken te bedreigen waardoor zij stopten met werken voor jullie. U zag vervolgens geen andere optie en vroeg de taliban om hulp. Zij zouden die landbouwers overtuigen om terug voor jullie te werken als u in ruil voor hen zou werken. U kreeg vervolgens een radio thuis waarmee u contact moest houden met taliban in de bergen. U bent ook voor 2 jaar 2 keer per week op patrouille geweest. Op een dag hoorde u een gerucht dat de Franse troepen naar uw dorp zouden komen om te zoeken naar taliban. U heeft dan de radio en de wapens, die de taliban u hadden gegeven, begraven in jullie tuin. Uiteindelijk zijn de Franse troepen niet gekomen. Wanneer u de radio en de wapens opnieuw wilde opgraven bleken zij verdwenen te zijn. Uit angst voor represailles van de taliban bent u dan uit Afghanistan vertrokken. Op 28 januari 2013 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader en uw broer, een wapenkaart van de taliban, een document van het werk van uw vader, foto's en video's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban en met J. (...) en G. Z. (...) zijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u dat u de hulp van de taliban heeft ingeroepen tegen J. (...) en G. Z. (...), twee voormalige commandanten van HI, en dat u als tegendienst de laatste 4 jaar voor uw vertrek voor de taliban werkte. Vooreerst dient gezegd dat er ernstige twijfels rijzen over de door u aangehaalde problemen met J. (...) en G. Z. (...) waarvoor u de hulp van de taliban diende in te roepen. Zo zegt u dat zij uw vader vroeger geld afpersten. Nadat uw vader niet meer kon betalen, omdat hij gestopt was met zijn werk, zijn jullie in een vete met hen terecht gekomen. Als gevolg hiervan hebben ze 15 jaar geleden uw broer S. (...) vermoord. Ongeveer 7 jaar geleden zouden ze uw oudste broer S. O. (...) hebben vermoord (CGVS, p. 7 en 8). Uw verklaringen over J. (...) en G. Z. (...) zijn echter te beperkt en maar weinig doorleefd om te kunnen overtuigen. Gevraagd naar wie deze twee mannen zijn zegt u louter dat ze bij verschillende partijen in de regio aan de macht waren en mensen afpersten (CGVS, p. 8). U wordt dan aangemaand om uitgebreider te vertellen over hen waarop u een droge opsomming van enkele familieleden van hen geeft (CGVS, p. 8). Na nog een aansporing om verdere informatie over hen te geven blijft u opnieuw aan de oppervlakte en herhaalt u wat u eerder over hen vertelde (CGVS, p. 8). Dergelijke vage en beperkte verklaringen over de twee mannen die uw familie – en andere families uit uw regio – al meer dan 15 jaar terroriseren en 2 broers van u hebben vermoord doen weinig goeds aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 10 en 11).

Voorts roepen uw verklaringen over de moord op uw oudste broer verdere vragen op. Zo zou G. Z. (...) 7 jaar geleden naar uw dorp zijn gekomen – hij was daarvoor gevlucht voor de taliban omdat hij uw andere broer had gedood – om uw broer te vermoorden. U zegt hierover niet te weten hoe hij, hoewel de taliban actief was in uw regio, zomaar naar uw dorp is weten te komen en uw broer heeft kunnen neerschieten (CGVS, p. 14). Later zegt u dan weer, in strijd hiermee, dat G. Z. (...) op dat moment eigenlijk niet gezocht werd door de taliban en dat hij helemaal geen vrees had om naar het dorp te komen (CGVS, p. 14). Wanneer u verder gevraagd wordt waarom hij uw broer vermoordde zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 9). Wanneer u dan aangespoord wordt te zeggen wat u zelf denkt over de reden waarom hij uw oudste broer neerschiet verklaart u dat hij misschien angst had voor uw broer en dat hij hem daarom heeft vermoord (CGVS, p. 9). Dit spreekt u echter vervolgens helemaal tegen wanneer u later in het gehoor verklaart dat G. Z. (...) zelf zou hebben gezegd dat hij uw broer had gedood uit wraak omdat hij dacht dat uw familie zijn broers had gedood (CGVS, p. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de moord op uw broer halen de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate onderuit.

Verder verklaart u dat G. Z. (...) 5 jaar geleden terug naar Tagab is verhuisd waarna hij de landbouwers die op jullie gronden werkten begon te terroriseren (CGVS, p. 7 en 9). Dat hij opnieuw naar Tagab is verhuisd is op zijn minst merkwaardig noemen. Hij was immers Tagab 15 jaar geleden samen met zijn familie ontvlucht uit angst voor berechting door de taliban omdat hij uw andere broer had vermoord (CGVS, p. 7). Bovendien had hij 2 jaar daarvoor nog uw oudste broer vermoord en had hij dat ook gezegd tegen de mensen van uw dorp. Daarenboven zou hij tevens nog in een bloedvete hebben gezeten met enkele andere families van uw regio (CGVS, p. 10 en 11). Helemaal vreemd wordt het wanneer hij daarbovenop nog meer de woede van de taliban opwekt door als spion samen te

werken met de Franse troepen in Tagab (CGVS, p. 9). Zelf blijkt u geen verklaring te hebben voor zijn terugkeer naar Tagab (CGVS, p. 10).

Ook uw verklaringen over uw periode als talib de laatste 4 jaar voor uw vertrek kunnen niet overtuigen. Allereerst is het weinig aannemelijk dat u meteen ervoor koos om voor de taliban te werken louter zodat zij jullie landbouwers zouden overtuigen terug voor jullie te werken. Dit is des te opmerkelijker daar uw vader er zelfs tegen was dat u voor de taliban zou werken (CGVS, p. 11 en 12). Dat u daarenboven zelfs de voorwaarde van de taliban om voor hen te komen werken in ruil voor hun hulp niet eens heeft besproken met uw vader wekt nog meer verbazing. U zegt in dit verband dat u geen andere keuze meer had, wat niet weet te overtuigen, temeer daar G. Z. (...) niet zomaar naar uw regio kon komen aangezien hij gezocht werd door de taliban (CGVS, p. 12). U bevestigt dit zelfs en verklaart dat de problemen met G. Z. (...) niets te maken hebben met uw vlucht uit Afghanistan. Hieruit kan dan ook maar moeilijk aangenomen worden dat u zich door diezelfde problemen met G. Z. (...) wel verplicht zou hebben gevoeld om u aan te sluiten bij de taliban. Bovendien gaan deze verklaringen dan weer lijnrecht in tegen de verklaringen die u liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u immers dat u bij terugkeer naar Afghanistan zou vrezende problemen te krijgen met J. (...) en G. Z. (...) (vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 4).

Verder zegt u dat u gedurende bijna twee jaar 1 tot 2 keer per week op patrouille ging met de taliban (CGVS, p. 15). Wanneer gevraagd wordt naar specifieke incidenten in die periode zegt u dat er nooit iets gebeurd is. Het is maar weinig waarschijnlijk dat er in een periode van bijna 2 jaar waarin u 1 tot 2 keer per week op patrouille ging nooit iets zou gebeurd zijn, zeker gezien er, volgens uw verklaringen, bij andere groepen dan weer wel veel incidenten zouden zijn voorgevallen (CGVS, p. 15).

U verklaart verder nog dat u tijdens uw periode bij de taliban mensen heeft zien gefolterd worden en zien sterven onder deze folteringen (CGVS, p. 8). Wanneer later in het gehoor om uitleg hierover gevraagd wordt blijkt u dan opeens slechts een keer iemand gefolterd zien worden. Bovendien zou deze persoon niet zijn bezweken aan zijn mishandelingen (CGVS, p. 15). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt zegt u dan louter dat u het slechts had gehoord (CGVS, p. 15). Dergelijke strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw periode bij de taliban in ernstige mate.

Uw verklaringen over het incident waarna u op de vlucht was geslagen kunnen evenmin overtuigen. Zo kreeg u twee radio's en een wapen van de taliban om te bewaren in uw huis. Wanneer u het gerucht opving dat de Franse troepen naar uw dorp zouden komen heeft u de radio's en het wapen in uw tuin begraven. Uiteindelijk zijn de Franse troepen niet naar uw dorp gekomen maar wanneer u de volgende de radio's en het wapen terug wilde opgraven bleken zij verdwenen te zijn waarna u dan besloot uit angst voor represailles van de taliban het land te verlaten (CGVS, p. 8). U heeft echter geen idee hoe deze diefstal gebeurd kon zijn. Het begon donker te worden toen en u keek rond om te zien of er iemand was en heeft vervolgens niemand gezien (CGVS, p. 18). Het feit dat u geen enkele verklaring heeft voor het plotselinge verdwijnen van de radio's en het wapen, nochtans de hoofdreden van uw vlucht uit Afghanistan, tast de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate aan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan uw aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van u, uw broer en uw vader hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Het document van het werk van uw vader biedt op zich geen steun aan uw asielaanvraag. De wapenkaart van de taliban is niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Ook de door u neergelegde foto's en video's kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Op basis van de foto's kan geenszins afgeleid worden dat u lid was van de taliban. Het betreft hier immers foto's van u op jonge leeftijd en van voor uw problemen met de taliban. Wat betreft de video dient gesteld dat op basis van deze beelden niet kan worden afgeleid dat u lid van de taliban bent. De specifieke video waarop u te zien bent terwijl u met zogenaamde taliban aan het communiceren bent komt bovendien geënceneerd over en weet dan ook niet te overtuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Tagab in de provincie Kapisa. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u, een volwassen jongeman, 2 jaar onderwijs in Pashtu, Dari en Engels heeft gekregen (CGVS, p. 4). Verder blijkt uw vader nog steeds een huis in Kaboel te hebben waar hij, als internationaal handelaar, steeds heeft gewoond totdat de door u aangehaalde problemen zouden zijn begonnen (CGVS, p. 3 en 4). Uw familie blijkt tevens nog in het bezit van 21 jerib landbouwgrond (CGVS, p. 7). Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kaboel verwees u naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende. Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kaboel zouden uitmaken.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Afghanistan heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hierna besproken.

2.2.5. Waar verzoekende partij voorafgaand aan haar concreet verweer betreffende de diverse motieven van de bestreden beslissing oppert het vermoeden te hebben dat de vertaling van haar verklaringen niet geheel correct zou zijn verlopen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op generlei wijze *in concreto* aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.6.1. Omtrent de vastgestelde vage verklaringen van verzoekende partij omtrent J. en G. Z., de twee mannen die haar familie – en andere families uit haar regio – al meer dan vijftien jaar terroriseren en twee broers van haar hebben vermoord, wijst verzoekende partij op haar jonge leeftijd en benadrukt zij dat zij nog maar acht jaar oud was toen haar ene broer werd vermoord en nog maar vijftien jaar oud was toen haar oudste broer werd vermoord. Gezien haar jonge leeftijd, werd aan verzoekende partij dan ook niet veel informatie gegeven door haar familie. Enkel het nodige werd haar verteld, namelijk dat J. en G. Z. actief waren bij verschillende partijen in de regio en hierdoor veel macht hadden, hetgeen zij

misbruikten door mensen af te persen. Ook heeft zij de familiale situatie van J. en G. Z. kunnen schetsen. Omtrent de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij, na een eerste aanmaning om uitgebreider over J. en Z. G. te vertellen, zich beperkt tot een droge opsomming van enkele familieleden van hen, oppert verzoekende partij dat zij op gedetailleerde wijze over hun familie vertelt, hetgeen haar niet kwalijk kan worden genomen gezien het belang van familiale relaties in Afghanistan. Verzoekende partij was immers van oordeel dat deze informatie belangrijk was. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij na een tweede aanmaning haar eerdere verklaringen herhaalt, meent verzoekende partij dat dit geenszins klopt daar zij meer details heeft gegeven dan hetgeen zij ervoor reeds had verklaard. Verder onderstreept verzoekende partij dat zij later tijdens haar gehoor nog meer actuele informatie geeft omtrent de verblijfplaats, de tewerkstelling en de familie van G. Z..

Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat zij omwille van de problemen met J. en G. Z. sinds de leeftijd van veertien jaar wapens diende te dragen om haar familie te beschermen. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal foto's anno 2003-2004 toe (bijlage 3).

2.2.6.2. De Raad oordeelt evenwel dat vermits J. en G. Z. tot de kern van het asielrelaas van verzoekende partij behoren – verzoekende partij sloot immers bij de taliban aan teneinde zichzelf en haar familie tegen deze personen te kunnen beschermen – het geen onredelijke verwachting is van verwerende partij dat verzoekende partij iets meer kan vertellen over deze personen. Dit geldt des te meer daar haar familie – en andere families uit haar regio – reeds vijftien jaar problemen kent met deze personen. Daar deze personen twee van haar broers hebben vermoord, en nadien haar familie verder onder druk zetten door hun landbouwers te bedreigen, waardoor verzoekende partij geen andere uitweg zag dan zich aan te sluiten bij de taliban, ondanks haar vader zich hiertegen verzette, kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich spontaan informeert over deze personen die haar een dergelijk voorgehouden leed bezorgden. Dat haar familie niet veel informatie gaf over deze twee personen, gezien haar jonge leeftijd, kan dan ook niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor de vage en beperkte verklaringen van verzoekende partij omtrent deze personen vooral daar verzoekende partij zelf op latere leeftijd het initiatief nam zich en haar familie tegen G. Z. te beschermen door zich onder de bescherming van de taliban te plaatsen. De Raad acht het onaanvaardbaar dat verzoekende partij, wanneer haar wordt gevraagd alles te vertellen wat zij weet over J. en G. Z. zich beperkt tot het opsommen van hun familieleden, tot de vage verklaring dat zij bij verschillende partijen waren die aan de macht waren in de regio, en de herhaling – van het geven van meer details is geen sprake – van haar eerdere verklaring dat J. en G. Z. vroeger werkten bij de taliban maar dat zij nadat ze de broer van verzoekende partij vermoord hadden, gevlucht zijn. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift vervolgens oppert dat zij later tijdens haar gehoor nog meer actuele informatie heeft gegeven omtrent de verblijfplaats, de tewerkstelling en de familie van G. Z., is de Raad van oordeel dat deze verklaringen door verzoekende partij omtrent G. Z. geenszins van aard zijn de motivering dat verzoekende partij zich beperkt tot vage verklaringen omtrent J. en G. Z. in een ander daglicht te stellen. Immers verklaart verzoekende partij louter dat G. Z. als spion met de Fransen werkte en informatie over de lokale mensen aan het leger gaf, en dat hij zijn familie twee jaar geleden naar Tagab bracht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 9).

Verder houdt de opmerking van verzoekende partij dat zij reeds sinds de leeftijd van veertien jaar wapens diende te dragen om haar familie te beschermen tegen J. en G. Z., hetgeen zij tracht te staven met foto's "anno 2003-2004", geen steek, gezien haar eerdere verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers verklaart verzoekende partij daar dat zij net bij de taliban ging omdat zij een wapen wilde om zichzelf te beschermen en dat je in haar gebied enkel een wapen kan dragen mits een vergunning van de taliban (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 11). Verzoekende partij sloot evenwel pas bij de taliban aan nadat G. Z. na zijn verblijf in Pakistan permanent terugkeerde naar Tagab en de landbouwers die voor de familie van verzoekende partij werkten, bedreigde. Volgens verzoekende partij keerde G. Z. evenwel maar vier of vijf jaar geleden terug uit Pakistan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 10), dus in 2008 à 2009. Wanneer verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert reeds voor 2008, en met name sinds 2003-2004, wapens te dragen om haar familie te beschermen, bevestigt dit dan ook het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad merkt desbetreffend dan ook nog op dat aan foto's die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7.1. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent de moord op haar oudste broer door G. Z., meent verzoekende partij dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd. Het feit dat zij niet weet hoe het mogelijk was dat G. Z. erin geslaagd was om naar het

dorp te komen om haar broer te doden en naderhand kon ontsnappen, heeft immers niets te maken met het feit dat G. Z. in die tijd effectief en persoonlijk gezocht werd door de taliban. Het is omwille van de aanwezigheid van de taliban *in het algemeen* dat dit opmerkelijk is. Weliswaar is G. Z. vijftien jaar geleden gevlucht uit de regio, doch dit betekent niet dat de taliban nog steeds actief naar G. Z. zochten. Het is pas nadat de taliban te weten zijn gekomen dat G. Z. voor de Franse troepen werkte, en dus na de moord op de oudste broer van verzoekende partij, dat deze effectief gezocht werd door de taliban. Aangaande de reden waarom G. Z. haar broer heeft vermoord, wijst verzoekende partij op haar verklaring tijdens haar gehoor dat zij eerdere vragen hieromtrent verkeerd begrepen heeft:

“Waarom ben je nu zeker dat hij uw broer als wraak voor zijn broers heeft gedood en dat je eerder zei niet te weten waarom hij uw broer heeft vermoord?”

Omdat eerst wanneer je het vroeg werd ik niet gevraagd over andere redenen of conflicten na de dood van eerste broer tot moord op twee broers, daarna dacht ik aan moord op die twee broers in Pakistan en dat ze mijn broer beschuldigden, de vraag die je vroeg was hoe je het wist dat g. z. (...) broer had gedood en mijn antwoord was dat hij het bekend had” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 10). Bovendien had zij reeds eerder tijdens haar gehoor aangehaald dat de moord op de twee broers van J. en G. Z. wellicht de oorzaak was:

“Wat denk je dat de reden is waarom g.z. (...) uw broer heeft vermoord?”

Vanwege het conflict van verleden, daarom heeft hij eerst andere broer gedood, of misschien had hij angst voor broer en wilde hij hem vermoorden

Je zegt dat het door conflict was, maar was er iets gebeurd waardoor hij plots uw broer vermoord?

Nadat ze de eerste broer hadden vermoord en ze zijn naar pakistan gevlucht, de twee broers van j. (...) h. (...) en h. (...) waren vermoord in pakistan, en zij beschuldigden mijn familie daarvan, maar mijn familie heeft het altijd ontkend, sinds ze dezelfde problemen hadden met andere mensen in de regio waren zijn broers misschien vermoord door andere mensen” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 9). Het is derhalve geenszins correct te stellen dat verzoekende partij zichzelf tegenspreekt.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aanvankelijk het volgende verklaarde over de mogelijkheid voor G. Z. om naar het dorp te komen: *“(…) mijn oudste broer was gedood tijdens karzai regime, zelfs wanneer hij gedood werd was taliban in mijn regio, niemand wist hoe g. z. (...) naar dorp kon komen en mijn broer kon doden en terug kon ontsnappen (...)”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 14). Gezien deze eerdere verklaring, is het dan ook zeer inconsistent wanneer verzoekende partij nadien het volgende stelt: *“(…) wanneer hij mijn broer vermoordde was hij niet gezocht door taliban, hij had geen vrees om naar dorp te komen vanwege taliban”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 14). Deze laatste verklaring, waaruit lijkt dat het geen enkel probleem was voor G. Z. om naar het dorp te komen, is geenszins verenigbaar met de eerder geuite verbijstering omtrent het feit dat G. Z. nog terug naar het dorp kon komen, ondanks de aanwezigheid van de taliban.

Verder meent de Raad dat het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de reden waarom G. Z. haar oudste broer heeft vermoord verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Eerst verklaart verzoekende partij immers uitdrukkelijk niet te weten waarom ze haar broer hebben neergeschoten. Daarna stelt zij evenwel plots dat G. Z. haar broer heeft vermoord *“Vanwege het conflict van verleden, daarom heeft hij eerst andere broer gedood, of misschien had hij angst voor broer en wilde hij hem vermoorden”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag d.d. 15/03/2013, p. 9). Nog later tijdens haar gehoor geeft verzoekende partij aan dat G. Z. tegen de mensen van haar dorp had gezegd dat de familie van verzoekende partij zijn broers hadden gedood en dat hij als wraak de broer van verzoekende partij had gedood (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 10). Haar eerdere verklaring niet te weten waarom G. Z. haar broer had vermoord en haar verklaring dat het *misschien* was omdat G. Z. angst had voor haar broer *of* vanwege het conflict in het verleden – verklaringen waaruit lijkt dat verzoekende partij niet zeker is omtrent de reden waarom G. Z. haar broer heeft vermoord – zijn dan ook geheel tegenstrijdig met haar latere verklaring waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk weet waarom G. Z. haar broer had vermoord, namelijk uit wraak.

2.2.8.1. Waar verwerende partij het merkwaardig vindt dat G. Z. vijf jaar geleden terugkeerde naar Tagab en bovendien nog meer woede van de taliban opwekt door als spion samen te werken met de Franse troepen in Tagab, waarbij verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij geen verklaring blijkt te hebben voor de terugkeer van G. Z. naar Tagab, oppert verzoekende partij dat geenszins van haar kan worden verwacht een verklaring te bieden voor het handelen van een derde persoon die zij nooit persoonlijk heeft ontmoet en evenmin heeft gesproken. Er zijn talloze redenen waarom G. Z. ervoor zou kunnen kiezen terug te keren naar Tagab, evenwel kan van verzoekende partij niet worden verwacht dat

zij weet wat de precieze reden is. Het feit dat G. Z. zijn samenwerking verleent aan de Franse troepen betekent mogelijks dat G. Z. uit Pakistan is teruggekeerd omdat hij zijn regio van herkomst een dienst wil verlenen door hulp te bieden aan de buitenlandse troepen in hun strijd tegen de taliban en het geweld.

2.2.8.2. De herhaling van verzoekende partij dat zij geen verklaring kan geven voor de terugkeer van G. Z. naar Tagab, is geenszins van aard een ander licht te werpen op het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het asielaanvraag van verzoekende partij. Het is immers totaal onaannemelijk dat G. Z. zou terugkeren naar Tagab daar G. Z. vijftien jaar geleden met zijn familie Tagab ontvlucht was uit angst voor berechting door de taliban omdat hij de broer van verzoekende partij had vermoord. Twee jaar voor zijn terugkeer naar Tagab, had hij bovendien de oudste broer van verzoekende partij vermoord, hetgeen hij ook gezegd had tegen de mensen van het dorp. Daarnaast zat G. Z. ook nog in een bloedvete met enkele andere families in de regio. Daar G. Z. eerst vluchtte naar Pakistan om te ontkomen aan de taliban, ziet de Raad dan ook niet in waarom G. Z. het risico neemt terug te keren naar Tagab, en bovendien nog meer de woede van de Taliban opwekt door als spion samen te werken met de Franse troepen in Tagab.

2.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over haar periode als talib de laatste vier jaar voor haar vertrek niet kunnen overtuigen, betoogt verzoekende partij dat haar verklaringen uit hun context worden getrokken bij de beoordeling ervan.

Zo is het niet correct dat zij er *meteen* voor koos om voor de taliban te werken *louter* zodat zij hun landbouwers zouden overtuigen voor hen te werken. Ten eerste heeft verzoekende partij immers niet meteen de hulp van de taliban ingeroepen, daar het conflict tussen haar familie en G. Z. reeds dateert van eind jaren '90. Het is pas nadat haar twee broers vermoord werden, en wanneer G. Z. poogde om ook de andere gezinsleden ernstige schade te berokkenen door het inkomen van de familie weg te nemen, dat verzoekende partij iets daadkrachtigs diende te ondernemen. Ten tweede hield de hulp van de taliban niet louter in dat zij de landbouwers zouden overtuigen te blijven werken voor haar familie. Immers betekende de blijvende tewerkstelling van de landbouwers het garanderen van het inkomen van de familie, zonder hetwelk zij in armoede terecht zouden komen. Bovendien vreesde verzoekende partij, gezien het verleden, dat G. Z. het niet bij deze dreigementen naar de landbouwers toe zou laten. Verder bevestigt verzoekende partij dat haar vader inderdaad niet wilde dat zij zou samenwerken met de taliban. Evenwel zag verzoekende partij, gezien haar verantwoordelijkheid voor haar familie als oudste zoon, geen andere optie. Verzoekende partij zag zich genoodzaakt om akkoord te gaan met de voorwaarde om voor de taliban te gaan werken in ruil voor bescherming.

Ten slotte merkt verzoekende partij op dat haar problemen met G. Z. wel degelijk verband houden met haar vlucht uit Afghanistan, maar dat deze evenwel niet de doorslaggevende oorzaak zijn. Naar aanleiding van haar problemen met G. Z. zag verzoekende partij aanvankelijk immers nog een oplossing in haar land van herkomst, namelijk de hulp van de taliban inroepen. Toen verzoekende partij ook de taliban moest vrezen, zag zij geen enkele oplossing meer in haar land van herkomst teneinde bescherming te bekomen en haar leven te vrijwaren, waardoor zij genoodzaakt was te vluchten. Ondanks het feit dat de concrete oorzaak van de vlucht van verzoekende partij uit Afghanistan het conflict was met de taliban, vreest verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan niet alleen de taliban, doch ook om opnieuw problemen te krijgen met J. en G. Z., zoals verzoekende partij liet noteren in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij de noodzakelijkheid van haar aansluiten bij de taliban benadrukt – zij diende immers haar familie te beschermen – bemerkt de Raad dat verzoekende partij geenszins hierin heeft weten te overtuigen. Immers geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat G. Z. reeds gezocht werd door de taliban, omwille van diens spionage voor de Franse troepen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 13). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het voor haar werkelijk noodzakelijk was bij de taliban aan te sluiten. Dat zij toch de drastische beslissing neemt om voor de taliban te gaan werken, is des te opmerkelijker gezien haar vader zich hiertegen verzette.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat haar problemen met G. Z. wel degelijk verband houden met haar vlucht uit Afghanistan, maar dat deze evenwel niet de doorslaggevende oorzaak zijn en dat zij bij haar terugkeer naar Afghanistan niet alleen de taliban vreest, doch ook om opnieuw problemen te krijgen met J. en G. Z., is de Raad evenwel van oordeel dat het ten zeerste opmerkelijk is dat verzoekende partij op de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, vraag 4) wat zij vreest bij haar terugkeer naar haar land van herkomst, duidelijk louter stelt: *"Ik vrees voor dorpsgenoten waarmee ik leefde in vijandschap (Y. (...) en G. Z. (...))*, daar waar zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft dat de reden van haar vertrek uit Afghanistan niet

de problemen met G. Z. waren (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Indien verzoekende partij beweert zich voor de problemen met G. Z. te hebben moeten wenden tot de taliban – wat zoals hoger gesteld volstrekt ongeloofwaardig is nu G. Z. reeds zwaar gezocht werd door de taliban – zijn deze problemen ontegensprekelijk een rechtstreekse oorzaak voor haar vlucht uit haar land van herkomst. Voormelde vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.10.1. Waar verwerende partij het maar weinig waarschijnlijk acht dat er in een periode van bijna twee jaar waarin verzoekende partij één tot twee keer per week op patrouille ging nooit iets gebeurd zou zijn, zeker gezien er, volgens haar verklaringen, bij andere groepen dan weer wel veel incidenten zouden zijn voorgevallen, stelt verzoekende partij dat wanneer zij verklaarde dat er veel andere incidenten waren met andere groepen van de taliban verwerende partij niet verder gevraagd heeft omtrent deze “andere incidenten” of deze “andere groepen”. Het is derhalve geenszins duidelijk of deze andere incidenten die bij andere groepen voorvielen eveneens tijdens patrouilleopdrachten gebeurden. Verwerende partij kan er niet zomaar vanuit gaan dat deze incidenten bij de andere groepen wel tijdens patrouilleopdrachten plaatsvonden.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat uit het antwoord van verzoekende partij wel degelijk blijkt dat zij bedoelde dat er tijdens de patrouilles van andere groepen wel incidenten waren. Wanneer haar gevraagd werd of er gedurende al haar patrouilles nooit iets specifiek is gebeurd, antwoordt zij immers het volgende:

“Niet in de groep waarmee ik werkte, in dezelfde tijd waren er veel andere incidenten met andere groepen van de taliban” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 15). Gezien de formulering van haar antwoord kan wel degelijk besloten worden dat verzoekende partij bedoelde dat er wel incidenten waren bij andere groepen, tijdens hun patrouillering, dit in tegenstelling tot haar eigen groep, waar geen incidenten voorvielen.

2.2.11.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het zien folteren van mensen en het zien sterven van mensen onder deze foltering tijdens haar periode bij de taliban, blijft verzoekende partij erbij dat zij regelmatig over dergelijke foltering hoorde en dat zij vernomen had dat mensen ten gevolge van deze foltering gestorven zijn. Zelf is zij maar één keer getuige geweest van een foltering.

2.2.11.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter vasthouden aan één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of *idem dito* vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Door verzoekende partij werd tijdens haar gehoor aanvankelijk het volgende verklaard: *“(…) ik had tijd doorgebracht met taliban en gezien hoe zij mensen folteren, ik heb mensen zien sterven onder die foltering, onschuldigen, dus was ik bang om hen te zeggen van het wapen en de radio’s, ik verliet het land”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 8). Verzoekende partij verklaart dus eerst uitdrukkelijk dat zij “mensen” heeft zien gefolterd worden en dat zij “mensen” heeft zien sterven. Het is dan ook totaal tegenstrijdig aan deze verklaring wanneer verzoekende partij later tijdens haar gehoor het volgende stelt: *“(…) Ik heb maar een marteling gezien, veel gehoord maar een gezien (...) Ik heb iemand zien vermoord worden door taliban, maar ik was niet aanwezig wanneer taliban hem folterden wanneer hij gestorven is”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 15-16). Gezien verzoekende partij haar verweer beperkt tot het herhalen van één versie van haar verklaringen, blijft deze vastgestelde tegenstrijdigheid onverminderd overeind.

2.2.12.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het feit dat verzoekende partij geen enkele verklaring heeft voor het plotselinge verdwijnen van de radio’s en het wapen, nochtans de beweerde hoofdreden van haar vlucht uit Afghanistan, de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij in verdere mate aantast, stelt verzoekende partij dat er van haar niet verwacht kan worden hiervoor een verklaring te kunnen bieden daar zij geen getuige was van de diefstal. Evenmin kon zij na de ontdekking van de diefstal onmogelijk navraag doen over deze diefstal. Zij diende immers te vluchten, teneinde represailles van de taliban te vermijden.

2.2.12.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de Commissarisgeneraal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Het is dan

ook aan verzoekende partij het door haar voorgehouden asielrelaas aannemelijk te maken. Evenwel is het ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij geen enkele verklaring kan geven voor het verdwijnen van de radio's en het wapen . Immers werden de radio's en het wapen door verzoekende partij in haar tuin begraven omdat zij geruchten hoorde dat de Franse troepen naar haar dorp zouden komen. Uiteindelijk zijn de Franse troepen echter niet naar haar dorp gekomen, maar desalniettemin bleken de radio's en het wapen de volgende ochtend verdwenen te zijn. Dat verzoekende partij niet getracht heeft hiervoor een verklaring te zoeken, maar onmiddellijk de beslissing nam het land te ontvluchten uit vrees voor represailles van de taliban – zonder dat zij wist hoe het kwam dat de radio's en de wapens waren verdwenen – acht de Raad erg voorbarig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.13.1. Aangaande de door haar aangebrachte documenten merkt verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende op.

De wapenkaart van de taliban is minstens een begin van bewijs van de oprechtheid van haar verklaringen. Bovendien zijn haar verklaringen wel degelijk geloofwaardig.

Waar verwerende partij stelt dat de video waarop verzoekende partij te zien is terwijl zij met zogenaamde taliban aan het communiceren is geënceneerd overkomt, oppert verzoekende partij dat niets in de video aantoont dat de beelden in scene zijn gezet. Verzoekende partij meent dat dit een makkelijk argument betreft om geen verder onderzoek te moeten verrichten. Bovendien werd tijdens haar gehoor nauwelijks aandacht besteed aan de foto's en video's, ondanks dit belangrijke bewijsbronnen zijn. Op de beelden kan verzoekende partij immers samen gezien worden met andere gekende talibanleden en gezochte talibancommandanten, onder meer S. O., M. N-R. H., M. W., H. S. en Q. H. R. A.. Op de beelden kan een grote nabijheid tussen verzoekende partij en deze personen vastgesteld worden, namelijk tijdens huwelijken, reünies en trainingen. Verzoekende partij staat eveneens afgebeeld met een grote hoeveelheid munitie, haar toevertrouwd door de taliban. Op één van de video's staat verzoekende partij samen met de radio die de taliban aan haar hadden gegeven.

Daar haar verklaringen aansluiten bij deze documenten, foto's en video's en daar haar verklaringen wel als geloofwaardig moeten worden beschouwd, had verwerende partij deze stavingstukken met bijzondere aandacht moeten onderzoeken.

2.2.13.2. De Raad oordeelt evenwel dat uit het bovenstaande duidelijk is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht en wijst verzoekende partij erop dat aan documenten, foto's en video's die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan privé-beeldmateriaal geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en wijst erop dat wanneer haar familie zou vertrekken uit hun regio van afkomst, dit het verlies van inkomen tot gevolg zou hebben daar het enige inkomen die de familie van verzoekende partij op heden heeft het inkomen uit de landbouw is. Verder is het verzoekende partij onduidelijk waarom het bezit van landbouwgronden haar meer kansen zou kunnen

bieden in de hoofdstad, daar de verkoop van deze gronden slechts éénmalig een som geld zou opbrengen, waarna haar familie geen inkomen meer zou hebben. Bovendien dient de vraag te worden gesteld hoeveel de verkoop van landbouwgrond in een onveilige regio zou opbrengen en wat met een dergelijke som geld gerealiseerd zou kunnen worden in Kabul. Verder is het niet correct dat haar vader nog een huis zou hebben in Kabul. Verzoekende partij heeft dit nooit verklaard en wijst erop dat in het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 maart 2013 een vraagteken werd vergeten achter haar antwoord: “Ja, ik heb gehoord dat hij in kaboel woonde, dat hij daar een huis had (...)”

Heeft hij zijn huis in kaboel nog?

Nog” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 4). Achter deze laatste “*Nog*” werd evenwel een vraagteken vergeten. Verzoekende partij had de vraag van de *protection officer* niet begrepen en antwoordde op de vraag met een tegenvraag. De vraag werd echter niet opnieuw gesteld, waardoor de vraag onbeantwoord is gebleven. Verder stelt verzoekende partij, verwijzend naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 (bijlage 4) dat de beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief geval per geval dient te gebeuren. Daarnaast benadrukt verzoekende partij de uiterst precare situatie in Kabul en verwijst naar een aantal internationale rapporten (bijlagen 5-6) omtrent de situatie van vluchtelingen in Kabul waaruit problemen blijken met huisvesting, het vinden van werk en de toegang tot publieke voorzieningen. Tevens blijkt dat mensen die niet over een goed sociaal netwerk beschikken vaak terecht komen in tenten of openbare gebouwen waar vaak basisvoorzieningen ontbreken. Ook jonge Afghanen die terugkeerden naar Afghanistan kenden problemen met culturele re-integratie, werden geconfronteerd met het gebrek aan werkgelegenheid en kampten met mentale gezondheidsproblemen. Ook haalt verzoekende partij een studie (bijlage 7) aan waarin de problemen worden aangekaart die Afghanen en hun families ondervinden bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat in de voormelde UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 verwezen wordt naar de problematische humanitaire situatie in Afghanistan.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij uit een gegoede en financieel bemiddelde familie komt. Immers heeft haar vader nog steeds een huis in Kaboel en is haar familie nog steeds in het bezit van 21 jerib landbouwgrond. Gelet op de financiële draagkracht van haar familie, kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoekende partij financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Waar verzoekende partij ontkent dat haar vader nog steeds een huis zou hebben in Kabul, en beweert dat er een vraagteken zou zijn vergeten achter haar antwoord “*Nog*”, wijst de Raad verzoekende partij erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij laat evenwel na dergelijke concrete elementen aan te brengen en beperkt zich tot de blote bewering dat er een vraagteken zou zijn vergeten. De bewering dat de landbouwgrond wellicht niet veel zou opbrengen, is bovendien tegenstrijdig aan hetgeen verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor: “(...) *in mijn regio zijn er minder landbouwgronden, dus de prijs van de grond is heel hoog, er is niet veel open ruimte*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 7). Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekende partij minstens over een startkapitaal beschikt om zich te vestigen in Kabul. Voorts is de Raad van oordeel dat de talenkennis van verzoekende partij – Pashtu, Dari en Engels – haar kansen op de arbeidsmarkt verhogen in geval van vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, overtuigt verzoekende partij dan ook niet dat zij niet in staat zou zijn om een woning te vinden – haar vader heeft immers reeds een huis in Kabul – en een job uit te oefenen in Kabul en zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in Kabul in een vluchtelingenkamp of in andere mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden (Application no. 23505/09) van 20 juli 2010 oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (EHRM N. tegen Zweden, 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Waar verzoekende partij betoogt dat overeenkomstig de richtlijnen van het UNHCR elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit *in casu* is gebeurd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat* zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 14, deel 2) gaat de veiligheid in de stad Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *highprofile* doelwitten, wat wordt bevestigd in het door verzoekende partij aangehaalde citaat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. Daarnaast is er in de stad Kabul ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt derhalve dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Deze toestand wordt verder bevestigd in de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde Cedoca-informatie *“COI Focus, Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad”* van 5 september 2013. Voorts stelt de Raad vast dat de informatie die verzoekende partij aanbrengt louter de aanvallen op *highprofile* doelwitten bevestigd, maar op geen enkele manier de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is van aard en eerder gelokaliseerd en doelgericht is.

Derhalve wordt de motivering van verzoekende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verzoekende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT